

efterladt ham. De i gamle Dage saa velplejede Hækker havde bredt vilde Skud til alle Sider, Plænerne var voksede ud over Gangene, og Græsset stod fuldt af al Slags Ukrudt. De lange Alleer var tilgroede, og inde under de store Træer laa nedblæste Grene og halvraadne Stærekasser.

Frøken Ragnhild og Emanuel, der efter kort Tids Forløb havde skilt sig fra deres Ledsagere, var efterhaanden kommen ind i Havens tætteste Vildnis. Emanuel gjorde idelige Forsøg paa at komme tilbage til de andre eller i hvert Fald at slippe ud i den brede, aabne Kastaniealle, der dannede Havens Afslutning ud imod Markerne. Men Frøken Ragnhild syntes at have faaet en Forkærlighed netop for de lønligste og eventyrligste Veje. Hun gik et Par Skridt foran ham og holdt med sin venstre Haand lidt op i Kjoleslæbet, saa man bagfra akkurat kunde se den pibede Kant af et stivet Skørt og Hælene af et Par elegante Laksko.

Emanuel blev greben af Uro ved at gaa ene med hende paa disse mørke, tavse Stier, der gemte saa mange halvforglemte Minder fra deres Ungdomsdage. Han betoges af Forvirring ved efter saa mange Aars Forløb at høre den hemmelighedsfulde Hvisken, der frembragtes af hendes Klæder under Gangen, og fornemme den Violduft, som ogsaa i sin Tid altid sporedes i hendes Nærhed. Frøken Ragnhild derimod saae sig utvungen omkring og syntes oplagt til al Slags Lystighed. Dog havde det langtfra været uden Overvindelse, hun var gaaet til dette Besøg i sit gamle Hjem. Men hun havde ikke kunnet finde Ro, før hun endnu en Gang havde gjort et Forsøg paa at ydmyge sin Faders fordums Kapellan, — og Synet af Præstegaardens Forfald og det lille Optrin inde i Stuen havde i saa Henseende været hende til ikke ringe Tilfredsstillelse. Men endnu var hendes Hævntrang ikke stillet, og hun gjorde sig stadig Umage for at holde